

MSB 241

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers – directeur: David R. Hetteema

Christus, de Wet en de Profeten

Door John C. Ribbens

In een van de krachtigste uitspraken van het Nieuwe Testament verklaarde Jezus: **“Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen”** (Matt.5:17).¹ Ondanks deze majestueuze uitspraak lijken maar weinig mensen het belang van deze waarheid te begrijpen. Na Zijn superieure overwinning over zonde en dood verschenen er twee mannen (engelen) aan een klein aantal van Zijn discipelen bij het graf waar de Heer Jezus was neergelegd en zeiden: **“Wat zoekt gij de levende bij de doden?... Herinnert u, hoe Hij, toen Hij nog in Galilea was, tot u gesproken heeft, zeggend, dat de Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan”** (Luc.24:5-7).

Twee van Zijn discipelen waren diezelfde dag op de weg naar Emmaüs en bespraken de dingen die waren voorgevallen. Terwijl ze aan het praten waren, kwam Jezus bij hen en begon met hen mee te lopen en hoorde hun discussie. Jezus vroeg hen: **“Wat zijn dit voor gesprekken, die gij al wandelende met elkander voert?”** Hun antwoord was dat het over Jezus van Nazareth ging, die een groot profeet was “mchtig in werk en woord voor God en het ganse volk”. Ze klaagden dat de overpriesters en heersers Hem ter dood hadden veroordeeld en gekruisigd. Toen Jezus deze woorden hoorde, zei Hij tegen hen: **“O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te**

¹ Tenzij anders vermeld, zijn de citaten uit de NBG-vertaling van 1951.

gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had” (Luc.24:25-27).

Ze waren zich er niet van bewust, maar hier stond de grote Yahweh van het Oude Testament bij hen om te bevestigen dat Hij het zelf was over wie zowel Mozes als de profeten hadden gesproken. Wat de meeste mensen niet begrijpen, is dat God in Christus zowel de auteur als de verklaring is van de machtige werken van God. Elk woord van de levende God vindt daarom zowel zijn uitdrukking als gezag in de Ene die beweert: **“Ik en de Vader zijn Eén.”** (Joh.10:30). Toen Hij in Emmaüs aankwam, leek Hij hen eerst te willen verlaten, maar toen zij er bij Hem op aandrongen om bij hen te blijven, omdat het al laat op de dag was, ging Hij met hen naar binnen. De Schrift zegt verder: **“En het geschiedde, toen Hij met hen aanlag, dat Hij het brood nam, de zegen uitsprak, het brak en hun toereikte. En hun ogen werden geopend en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun midden”** (Luc.24:30-31). Dit was verder bewijs van Zijn wezenlijke aard en Zijn gelijkheid met God.

Daarop keerden ze direct terug naar Jeruzalem, waar de elf bijeen waren en zij bevestigden dat Hij was opgestaan. Plotseling verscheen Jezus in hun midden en zei: **“Vrede zij ulieden!”** Zij schrokken omdat ze dachten een geest te zien; **“Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb”** (Luc.24:38-39). Hij toonde hun Zijn voeten en Zijn handen, maar zij geloofden niet meteen, omdat zij overweldigd waren door blijdschap. Toen zeide Hij tot hen: **“Hebt gij hier iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen. Hij zeide tot hen: Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden”** (Luc.24:41-44).

Er kon geen duidelijker bewijs worden gegeven aan deze mannen dat de Messias zich onder hen bevond, de grote Yahweh van het Oude Testament en de Heer Jezus van het Nieuwe Testament. Wanneer we beginnen na te denken over de vele profetische uitspraken over Hem in de Pentateuch, in de Profeten en in de Psalmen, staan we vol ontzag voor de grootheid van God.

Eerder in Zijn bediening had Jezus gezegd: **“Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden. Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven. Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden. Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden. Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien. Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen (zonen) Gods genoemd worden”** (Matt.5:3-9). Ter bevestiging van Zijn gesproken woord zei Jezus: **“Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied”** (Matt.5:18). De vermelding van een ‘jota’ verwijst hier naar de kleinste Hebreeuwse letter. De ‘tittel’ verwijst naar een klein ornament dat boven letters in de Hebreeuwse tekst wordt geplaatst. Wat onbeduidend lijkt in de overdracht van Gods waarheid aan de mens, is voor God van groot belang om Zijn gedachten nauwkeurig te bewaren en aan de mensen over te brengen. Ter illustratie, toen Christus zei: **“Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven”**, bedoelde Hij precies wat Hij zei. Elke poging van de mens om deze waarheid geweld aan te doen, is daarom zonde en een overtreding tegen God.

Fundamenteel voor onze relatie met de Heer Jezus Christus zijn de woorden van onze Heer, die zei: **“Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten”** (Matt.22:37-40). Bedenk eens welke impact dit zou hebben op de huidige samenleving als mensen

bereid zouden zijn zich volledig aan God te wijden. Van mensen die onder Gods bestuur leven, wordt door Gods besluit verwacht dat zij zich tot in het kleinste detail aan deze wetten van God zullen houden. Aangezien deze principes de basis vormen voor de hele wet en de profeten, zijn ze uitdrukkelijk geldig en kan er niet lichtzinnig mee worden omgegaan. Als ze zouden worden opgeheven, zouden ze hun innerlijke waarde verliezen en zouden mensen terugkeren naar anarchie. Het feit dat zowel de wet als de profeten zo'n enorm gewicht in de schaal leggen, getuigt van het karakter van Gods oordelen. Ze zijn de rechtvaardige orde van Hem. Petrus verklaarde in de vroege dagen van de Handelingenperiode tegen de 'mannen van Israël': **“maar zo heeft God in vervulling doen gaan wat Hij bij monde van alle profeten tevoren geboodschap had, dat zijn Christus moest lijden”** (Hand.3:18). Als we het lijden van Christus, zoals geopenbaard in Jesaja 53:1-10, niet erkennen, brengen we het fysieke lijden dat Christus heeft doorstaan in diskrediet, omdat het verband houdt met Gods liefde voor de mensheid en zelfs onze persoonlijke redding. Ofwel: “Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen”, zoals I Petrus 3:18 (St.Vert.) zegt, ofwel de Bijbel is gewoon een groot bedrog. Als we daarentegen in geloof het onweerlegbare feit van Zijn lijden en dood aan het kruis voor onze zonden aanvaarden, geven we eer en glorie aan God, die Hem terecht toekomt.

Lucas vermeldt dat toen Paulus en Barnabas in Antiochië in Pisidië aankwamen, zij op de sabbatdag de synagoge binnengingen en daar gingen zitten. Na het voorlezen van de wet en de profeten stuurden de oversten der synagoge iemand naar hen toe met de boodschap: **“Mannen broeders, indien gij een woord van opwekking voor het volk hebt, spreekt het dan. En Paulus stond op, wenkte met zijn hand en zeide: Mannen van Israël en vereerders van God, luistert”** (Hand.13:14-16). Toen begon Paulus in zo duidelijk mogelijke taal te verkondigen wat in de wet en de profeten stond. Tot slot zei hij: **“Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden (geautoriseerd). Want die te Jeruzalem wonen, en hun oversten, Dezen niet kennende, hebben ook de stemmen der profeten, die op elken sabbat dag gelezen worden, Hem (de Messias) veroordelende, vervuld”** (Hand.13:26-27, St.Vert.). Nadat Paulus heeft bevestigd dat zij alle profetieën hebben vervuld, voegt eraan toe: **“Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Hem u vergeving van zonden verkondigd wordt; ook van alles, waarvan gij niet gerechtvaardigd kondt worden door de wet van Mozes, wordt ieder, die gelooft, gerechtvaardigd door Hem”** (Hand.13:38-39).

Wat Paulus zei, levert het meest overtuigende bewijs voor het fundament van verlossing door geloof in de Heer Jezus Christus. Het is gefundeerd op het onweerlegbare woord van de wet en de profeten. Als de verkondiging van het woord van de wet en de profeten niet geloofwaardig zou zijn, dan zijn zelfs u en ik dood in zonden. De geldigheid van de boodschap die Paulus verkondigde, is gebaseerd op het onherroepelijke woord van de wet en de profeten. Dit brengt ons tot het onweerlegbare feit dat Christus (Messias) en de wet en de profeten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Terwijl hij voor Felix stond (een vrijgelatene van keizer Claudius), verklaarde Paulus: **“Maar dit erken ik voor u, dat ik naar die weg, die zij een secte noemen, inderdaad de God der vaders vereert, gelovende al hetgeen in de wet en in de profeten geschreven staat, terwijl ik van God hoop, gelijk ook dezen zelf het verwachten, dat er een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen zal zijn”** (Hand.24:14-15). Met deze moedige uitspraak bevestigde Paulus zijn onwankelbare geloof in de betrouwbaarheid van wat er in de wet en de profeten geschreven staat. Als mensen de betrouwbaarheid van de profeten uit het Oude Testament ontkennen, maken zij zich schuldig aan zonde en brengen zij smaad over het levende en onfeilbare woord van God.

Het lijkt geen twijfel dat de belangrijkste boodschap van de Bijbel het Koninkrijk van God is. Deze grote waarheid is lange tijd verborgen geweest onder de puinhopen van menselijke geloofsovertuigingen en religieuze dogma's. In een krachtige bevestiging van onze rechtvaardiging verklaart Paulus: **“Thans is echter buiten de wet om gerechtigheid Gods openbaar geworden... door het geloof in Jezus Christus, voor allen, die geloven; want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel door het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid te tonen, daar Hij de zonden, die tevoren onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten worden - om zijn rechtvaardigheid te tonen, in de tegenwoordige tijd, zodat Hijzelf rechtvaardig is, ook als Hij hem rechtvaardigt, die uit het geloof in Jezus is”** (Rom.3:21-26). Op basis van deze ontzagwekkende verklaring zijn wij die geloven gerechtvaardigd, verlost en vergeven, vanwege het majestueuze werk van Christus, wiens werk onlosmakelijk verbonden is met de wet en de profeten. In de derde brief van Johannes, vers 4, verklaart Johannes: **“Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.”** Zijn woorden waren zo krachtig en Zijn werken zo ontzagwekkend, dat de mensen die Hem de vijfduizend hadden zien voeden en de twaalf manden met overgebleven voedsel hadden gezien, het volgende verklaarden: **“Toen dan de mensen zagen, welk teken Hij verricht had, zeiden zij: Deze is waarlijk de profeet, die in de wereld komen zou”** (Joh.6:14).

Gepubliceerd op 25 april 2000